No. 2901 Zaterdag 27 Nov. 1937 54ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling.

Redactie: St. Elisabeth's Gasthuis Tel. 292
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550
Uitgever: W. [illegible]. A. Donders.
Drukkerij van het Vicariaat.

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels fl. 0.50

Woord en Daad

Niet iedereen, die tot Mij zegt: Heer, Heer! zal binnengaan in het rijk der hemelen, maar wel die de wil volbrengt van Mijn Vader, die in de hemel is.

(Mt. 7:21)

Het is merkwaardig dat Christus, die zich zelf aan zijn leerlingen kon voorstellen als een voorbeeld van zachtmoedigheid en nederigheid, zich in sommige gevallen van zulke scherpe uitdrukkingen kon bedienen.

Dat ondervonden met name de Farizeën

Waar al het volk bij is, leest Jesus hun de les op een verschrikkelijke manier. Bij herhaling roept Hij hun zijn Wee! toe.

Christus noemt hen huichelaars, blinde leiders, dwazen en verblinden, vol van schraapzucht en onmatigheid, witgepleisterde graven, die van buiten wel blinken maar van binnen vol doodsbeenderen en onreinheid zijn.

Zelfs roept Hij hun in heftige verontwaardiging toe: „Slangen, adderenbroed, hoe zult ge de helse verdoemenis ontkomen?" (Mt.23).

Daar konden ze het voorlopig mee doen.

Als we die woorden lezen, kunnen we ons in het begin maar moeilijk voorstellen, dat ze gesproken zijn door Hem, die eens gezegd had: „Komt allen tot Mij die vermoeid en belast zijn en Ik zal u verkwikken". (Mt. 11, 28).

En toch is het zo. En bij nadere beschouwing behoeft ons dat ook niet te verwonderen.

Ongetwijfeld, Jesus was niet gekomen om de wereld te ordelen maar om de wereld te redden (Jo. 12, 47). Ook de Faraziëen wilde Hij redden. Maar ze wilden niet gered worden. Bovendien was [illegible] de redding van [illegible]

Zodat de harde woorden, die Jesus aan de Farizeën te horen gaf, feitelijk nog een uiting waren van zijn grote liefde.

Christus had van zich zelf getuigd: „Ik ben het licht der wereld. Wie Mij volgt, zal niet in de duisternis wandelen maar het licht des levens bezitten". (Jo. 8, 12). Doch Hij moest aan Nicodemus verklaren: „Het licht is in de wereld gekomen, maar de mensen beminden de duisternis meer dan het licht." (Jo. 3, 19).

Daarin lag de schuld van de Farizeën. Ze wilden het licht niet zien en sloten er moedwillig de ogen voor. „Het licht scheen in de duisternis, maar de duisternis nam het niet aan." (Jo. 1, 5).

En dat de Farizeën voor zich zelf de Christus niet wilden erkennen, zijn grootste wonderen aan de hulp van de duivel toeschreven, was al erg genoeg. Maar ze misbruikten bovendien hun invloed om de eenvoudigen hun geloof in de Messias te ontroven. Daarentegen moest de Heer wel krachtig in verzet komen. Zijn liefde drong Hem hiertoe.

Hier stond te veel op het spel. Het eeuwig heil der kleinen en eenvoudigen was er mee gemoeid. Om dezen te beschermen waren er krachtige uitspraken nodig. De liefde tot hen, en tenslotte ook de liefde tot de Farizeën zelf, dwong de Heer wel om harde woorden te gebruiken. Hun schijnheiligheid, waarmede ze een mug uitzeefden doch een kameel zonder bezwaar opslokten, moest openlijk aan de kaak worden gesteld.

Het Farizeïsme als Joodse sekte is van de wereld verdwenen, gelijk er al zoveel sekten van de wereld verdwenen zijn. Maar het Farizeïsme als maatschappelijk en zedelijk kwaad heeft zich tot op onze dagen gehandhaafd. En ook tegen dit Farizeïsme heeft Christus zijn stem verheven en zijn bedreigingen uitgesproken. Witgepleisterde graven zijn tegenwoordig van binnen nog even vol van bederf als ze dit in de dagen van Christus waren.

En gingen wij, die ons katholieken noemen, in dit opzicht maar altijd vrij uit. Want dit staat vast: de val, zelfs de diepe val van een zwakke broeder of zuster doet aan de zaak van Christus lang niet zoveel kwaad als het gedrag van hen, die uit volle borst „Aan U, o Koning der eeuwen" staan mee te zingen, maar in hun persoonlijk leven met de wetten van die Koning der eeuwen geen rekening verkiezen te houden.

Van zingen gesproken, men heeft indertijd nog al eens afgegeven op het lied van de „Roomse blijdschap", waarin we destijds de vermindering van ons inferioriteitsgevoel, gevolg van een paar eeuwen onderdrukking, hebben uitgezongen. Waarom men toen opeens zoveel bezwaar tegen dat lied kreeg, is ons nooit helemaal duidelijk geworden.

Ofschoon we de voorkeur begrijpen voor de naam „katholiek" boven „Rooms", kan die term alleen toch geen reden zijn om over dat pretentieloze lied zo'n misbaar te maken.

Of zou het kunnen zijn, omdat dit lied over „Roomsen met woord en met daad" door zovelen werd aangeheven, die in daden helemaal niet Rooms waren en met woorden nog alleen maar als dat in het gezelschap een beetje te pas kwam?

Dan begrijpen we de ergernis. Maar dan ligt de grond voor die ergernis niet zozeer in het lied als wel in de personen die dat lied misbruikten om hun ware gesteltenis te verbergen. Want dat is Farizeïsme. En Farizeïsme wekt altijd afkeer, zelfs bij hen, die zelf zich daarvan niet vrij weten te houden.

Het is opmerkelijk. Als we in het dagelijks leven over een „praktiserend katholiek" spreken, dan bedoelen we daarmee iemand, die 's Zondags naar de H. Mis gaat en die zijn Pasen houdt. Terwijl er toch nog heel veel andere en zwaardere verplichtingen vervuld moeten worden, voordat men in de volle zin een „praktiserend katholiek" genoemd kan worden.

Een „praktiserend katholiek" is een karaktervaste persoonlijkheid, die wel niet gevrijwaard is voor zwakheden en tekortkomingen, maar toch doelbewust blijft streven naar volledige overeenstemming tussen leer en leven.

Dat zijn niet zij, die alleen roepen: Heer, Heer! maar degenen die in alle omstandigheden met volharding de wil trachten te volbrengen van den Vader, die in de Hemel is.

Aan zulke mensen hebben we grote behoefte.

Op een katholiekendag, in Augustus 1922 te Munchen gehouden, verklaarde kardinaal Faulhaber: „Geef me een honderdtal karaktervaste persoonlijkheden rond elke kerktoren, een dozijn rond elke verbondsvlag, en we zullen het aanschijn der aarde vernieuwen."

Voor die vernieuwing van het aanschijn der aarde, voor de bloei van het Godsrijk onder de mensen, dragen we allen in zekere mate de verantwoordelijkheid.

De Duce als Privé-Persoon

In de Koerier schrijft N. K. uit Rome:

Afgezien van zijn directe familiekring, kent niemand de verjaardag van den Duce.

In Italië [illegible] het nog zo licht, de geur en de afglans draagt van historie, verheven tot nationale feestdag. Dat is voor ambtenaren en schoolkinderen erg prettig, voor zakenlieden en winkeliers een nadeel, voor vreemdelingen een aanleiding tot critiek last dan plezier. Maar het is desondanks een feit. En dat de geboortedag van één der grootste volksleiders en staatslieden die dit land ooit heeft gekend, niet bij deze serie is ingelijfd, is tekenend voor de persoonlijkheid van het hoofd van de fascistische Staat! Want hijzelf heeft dit verboden (hij was trouwens de enige die het kòn verbieden!), en dit toont duidelijker, dan ieder argument het zou kunnen doen, dat de privé-persoon Mussolini volkomen op de achtergrond treedt tegenover de staatsman.

Als staatsman en als volksleider kan hij zeggen, in de waarachtigste zin van het woord: de Staat en het Volk, ben ik!

Maar als prive-persoon?

De vreemdeling, die in de stille uren van een hete zomermiddag, wanneer de zon onverdragelijk brandde op het plaveisel, ooit de dan volkomen lege Piazza Venezia is overgestoken, heeft misschien verwonderd stilgestaan, om te luisteren naar de klanken van een viool, die, bespeeld door een meesterhand, haar tonen uitzond over het dromende plein. Wie die hoorde, zal zich verbaasd hebben afgevraagd, welke Romein daar de traditie schond van zijn land en volk, en de hete uren, inplaats van met Morpheus, doorgebracht met Beethoven en Bach! En wanneer iemand hem dan gezegd zou hebben: „Dat is Mussolini, die speelt", dan zou hij het zeker niet geloofd hebben. En tòch is het zo! En voor wie dit feit goed overdenkt, past het ook harmonisch in de persoonlijkheid van deze grote figuur.

De Duce is een groot liefhebber van muziek, en hij heeft herhaalde malen verzekerd, hoe een paar uur studie 's middags hem meer genot en ontspanning geven, dan slaap en rust het zouden kunnen doen.

Wat echter veel verwonderlijker is, dan zijn musicaliteit, is, dat deze mens, bij zijn bijna bovenmenselijk werkprogramma, nog tijd vindt, om zich überhaupt de luxe van een privé-leven te veroorloven!

En toch bestaat dit privé-leven zonder twijfel. Ieder kent de foto's, die bij honderden door de pers van de gehele wereld zijn verbreid: de Duce in het water, te paard, op de ski's, als schermer, als vliegenier, bij het dorsen of achter het stuur van zijn auto. En, niet te vergeten, als „pater familias", temidden van zijn vijftal! Velen mogen beweren, dat dit „propagandamiddelen" zijn, om zijn persoonlijkheid, door middel van schijnwerpers, in een lief licht te zetten bij het volk en de jeugd. Maar wie Mussolini ziet als „poseur", bewijst, bitter weinig te hebben begrepen van deze man, die zich in zijn geweldige daadkracht, als staatsman en volksleider, niet eens geheel kan uitleven!

Want het is géén pose, wanneer hij als vliegenier is afgebeeld: hij vliegt inderdaad en vliegt veel en vliegt zelfs zó goed, dat hij verscheidene records op zijn naam heeft. En het is géén pose, wanneer hij als zwemmer is afgebeeld: zo vaak hij maar enigszins kan, rijdt hij naar zee, om te baden; en zijn belang- [illegible] op zijn Siciliaanse reis, in een tijd, die politiek zeer veel van hem vorderde, in één enkel vrij uur, met al zijn ministers in een stille baai in het water dook, een zwemwedstrijd onder hen organiseerde (die door Starace gewonnen werd) en tenslotte zèlf, voor zijn heel „kabinet", een proeve van vaardigheid aflegde! En evenmin is het een legende, dat hij een uitstekend schermer is, of dat hij iedere morgen om zes uur in het park van zijn villa, op de rug van zijn paard, hindernissen neemt, waarvoor een geoefend ruiter respect heeft, of dat hij ieder jaar, sinds de nieuwe steden ontstonden in de Pontijnse moerassen, urenlang tussen de arbeiders staat, om, tezamen met hen, bedekt door stof, zoals zij, het eerste koren binnen te halen en te dorsen. En even waar is het, dat hij, bij de hevige ziekte (nu een jaar geleden) van zijn jongste dochtertje, zèlf aan het bed van het doodzieke kind zat en met de dokters en de moeder vocht om haar leven.

Hier is géén pose en géén propaganda. Een dergelijke opvatting kan alleen stammen uit landen, die niet alleen Mussolini, maar het gehele Italiaanse volk niet begrijpen. Was de Duce, zóals hij is, een Engelsman, dan zou hij, juist hierdoor, nooit populair zijn geworden. Zoals geen enkele Engelse minister, van de vele thans levende, ooit weerklank zou hebben gevonden bij het Italiaanse volk!

Mussolini is typerend voor zijn ras en zijn volk. Niet zozeer in zijn daden, als juist in zijn wezen. Hij heeft de levendigheid, de hartstochtelijke warmbloedigheid, de zonnige natuurlijkheid van het Zuiden. En door deze „werkt" hij, zonder het te willen. Hij is een zoon van het volk en heeft als zodanig iedere ontbering aan de lijve ondervonden. Zijn ouders waren zeer arm, en niet zelden is de jonge Benito hongerig naar bed gegaan. En wat hij éénmaal was, is hij altijd gebleven: een Romagnolo, vol durf en brutaliteit, die met zijn beide benen op de grond staat, iedere minuut van zijn leven actief vult en waarachtig wortelt in zijn volk, waarvan hij zowel de kracht als de zwakheden zeer precies weet te schatten.

Sprekend, in de dubbele zin van het, woord, zijn redevoeringen. Kort, sterk, pregnant, altijd met weinig woorden een toestand precies tekenend, de zaak treffend in de kern. Altijd weer herkent men hierin de journalist, en het is typerend, dat hij zich nog heden zó sterk gebonden voelt aan dit beroep, dat hij zich bij volkstellingen, statistieken e.d. steeds weer inlijft bij deze categorie. Buitendien is het immers bekend, dat hij vaak zelf schrijft in zijn lijfblad, en dit niet alleen over de binnenlandse politiek. Ja, enige weken geleden schreef hij over de filmindustrie, waarbij hij zonder omwegen en zonder aanzien des persoons, zoals altijd, scherp de waarheid zei.

IJdelheid is inderdaad wel het laatste, wat men deze man zou kunnen verwijten! Mussolini is zeker trots op dat, wat hij volbracht heeft (evenals hij persoonlijk leed onder ieder déficit!), maar iedere feestelijkheid, iedere opmars, waar- [illegible] het noodzakelijke middelpunt is, En [illegible] alles, wat het fascisme heeft bereikt, staat hij voor de massa.

Men moet de diepe zin van deze begrippen niet verwarren. Want hierin en hierin alléén, ligt het succes van zijn politiek. Wanneer zijn populariteit nog kon groeien, dan is dit gebeurd door de gelukkige afloop van de Abessynische oorlog (zoals hij misschien gevallen zou zijn, indien deze mislukt was). Het Italiaanse volk heeft een blind vertrouwen in zijn Duce, en de verering, met welke het naar hem opziet, is evenver verwijderd van sentimentele of schuwe bewondering, als in het Latijnse alfabet de A. van de Z. Hij is geen halfgod, die boven de wolken troont. Integendeel: hij mengt zich onder het volk, wanneer hij maar enigszins kan.

Zo landde hij kort geleden, bij één van zijn vliegtochten, geheel onverwacht in Viareggio en begaf zich, zonder enige aanmelding of formaliteit aan het dichtst bijgelegen strand, nam een kabine en was na weinig minuten, tussen de andere badgasten, in de golven! Natuurlijk werd hij herkend; natuurlijk volgde een spontane, enthousiaste ovatie; maar voordat de autoriteiten iets vermoedden van zijn tegenwoordigheid en in galatooi ten tonele verschenen...... was hij alweer weg! En het is nog slechts enkele maanden geleden, dat hij plotseling één der grote volksconcerten wilde bijwonen, die 's zomers iedere Woensdag- en Zaterdagavond in de openlucht plaats vinden in de Basiliek van Massenzio, aan de rand van het Forum. Hij verscheen eenvoudig, alleen begeleid door zijn secretaris, aan de kassa, wachtte rustig, tot hij aan de beurt kwam, nam een biljet van drie lire en betrad de reeds overvolle Basiliek, waar hij zou hebben moeten staan, als niet een arbeider, die hem herkende, hem zijn plaats had aangeboden. Natuurlijk ging zijn aanwezigheid als een lopend vuurtje langs alle toeschouwers, die hem een enthousiaste ovatie brachten. Maar toen de dirigent hem een ereplaats wilde aanbieden, wees hij dit energiek van de hand. Hij bleef waar hij was, in de laatste rijen, tussen het „goedkoopste" publiek, luisterde met zichtbaar genot naar de uitvoering en verliet daarna tussen de andere toehoorders, als één van nen, de Basiliek.

Men zou nog vele andere van zulke voorbeelden kunnen aanvoeren. Maar deze beide zijn genoeg, als bewijs, hoe zéér zich de Duce zèlf van de plaats bewust is, die hij welverdiend inneemt onder zijn volk. Een plaats, die vooral heden, na de vele successen op het gebied van binnen en buitenlanse politiek, onwankelbaar is gevestigd. En daartoe heeft niet het minst „de as Rome-Berlijn" bijgedragen. Want het Italiaanse volk koestert zich gaarne in de vriendschap van de grote Duitse bondgenoot, en ziet hierin een belofte voor een schone toekomst en een grotere macht.

De betekenis van Mussolini als politicus wordt heden zelden meer bestreden. Maar wat wel bestreden wordt is zijn persoonlijkheid en zijn verhouding tot zijn volk.

En deze hebben wij de lezer in dit artikel willen verklaren.

De voorrang van de Mens

door dr. C. BEEKENKAMP.

II.

DE MENSELIJKE PERSOONLIJKHEID BIJ DE SOVJETS.

Literatuur over toestanden en verhoudingen in Sovjet-Rusland bewijst wel met pijnlijke klaarheid, dat ginds alles wat zweemt naar persoonlijke zelfstandigheid en zelfbestemmingsrechten van het individu wordt weggevaagd ter wille van de collectiviteit. Lees b.v. het boek van **Fannina Halle** over de Vrouw in Sovjet-Rusland en ge vindt een bevestiging van de stelling, dat men aan de waarde der persoonlijkheid niet gelooft, behalve dan in zoverre die persoonlijkheid meehelpt om de collectiviteit door intellectuele of physieke krachtsinspanning vooruit te brengen. Maar — het is zonder meer duidelijk — dan erkent men nog niet de persoonlijkheid om haarszelfs wil, neen, slechts in zoverre zij haar nut bewijst bij de uitoefening van de maatschappelijke functie. Alles draait om de techniek, door de techniek en voor de techniek. De mens is verlengstuk van de machine; helaas een nog-niet-te-vervangen onderdeel ervan. De mens, die enkele „onderdelen" overbodig kan maken door een geraffineerde uitvinding, heeft aanspraak op erkenning van de gemeenschap. Hij wordt beloond met het ereteken van de Lenin-orde.

De Russische mens werkt, werkt als een bezetene, met bovenmenselijke krachtsinspanning.

Ge kent de naam van **Alexis Stachanov**? Hij is een nationale held in Sovjet-Rusland. Een jonge mijnwerker, 29 jaar oud, van boerenafkomst, die op latere leeftijd in de mijnen is gaan werken in het bekken van Donetz, En hoe? Aanvankelijk was hij ook tevreden met zijn dagelijkse taak: 7 ton, gedurende een 6-urige werkdag. Maar eens op een dag slaat hij een record: door aanwending van een rationeler arbeidsverdeling, en geholpen door een ploeg, die stutten maakt (équipe de boiseurs), heeft hij, doordat hij zes uur lang zijn pneumatische houweel niet kon loslaten, 102 ton gemaakt, Dat was het begin van een koortsachtige wedstrijd. **Stachanow** verbetert zijn eigen record en komt aan 227 ton. Maar dit eindbedrag is even snel weer overschreden. De arbeidersleiding komt met astronomische cijfers: hier is er een die in zes uur 794 ton maakt; ginds bereikt men 981 ton. De arbeidersleiding jaagt de cijfers omhoog.

Een automobielfabriek maakt 200 stuks per dag; voorheen 148 [illegible] men 70, 100, 150 meters in dezelfde tijd, die voorheen nodig was voor 20 à 25 M.

Een akker, die vroeger slechts 130 centenaren beetwortelen opleverde, heeft nu 599 genoteerd.

De geest van **Stachanov** heeft hen allen aangeraakt.

Gerationaliseerd, gemechaniseerd, moet het moderne Sovjet-Rusland topprestaties leveren, waarbij de nationale trots de drijfveer is.

Het stachanovisme is een uiterst merkwaardig verschijnsel, sociaal en moreel. Wat is het? Een omkeer van de menselijke persoonlijkheid? Wordt hier de mens uitgerationaliseerd tot een meer productief wezen? Of... wordt hij hier verlaagd tot een verlengstuk van de machine, waarbij hij zijn eigen ik vergeet en er alleen geleefd wordt ten bate van de gemeenschapsgedachte?

In een grote rede, die **Stalin** op 14 November 1935 in het Kremlin heeft uitgesproken wordt de wijsgerige achtergrond van het stachanovisme blootgelegd; het kweken van een soort arbeidsheroïsme, een aanbidding van de techniek. Hoe groter werkkracht, hoe groter verdienste voor de arbeidersklasse. De vrijwillige krachtinspanning van de stachanovisten heeft een economische en materiële oorzaak en heeft productieve en materiële gevolgen, roept **Stalin** uit.

En even verder zegt hij: „Hier is de mens, die werkt, in ere. Hij werkt niet voor zijn baas, maar voor zich zelf, voor zijn klasse, voor de gemeenschap. Hij voelt zich niet verlaten en geïsoleerd. Integendeel, hij voelt zich thuis, hij is een vrij burger, een soort gemeenschapsmens".

Denken wij even na over de betekenis van deze woorden. Hier worden nieuwe waarden ingevoerd. De persoonlijkheid van den mens wordt hier in een ander vlak gezet: de mens werkt niet meer voor eigen behoeftenverdediging, niet meer voor zich en zijn gezin, maar eenvoudig als onderdeel van de gemeenschap; hij is een werktuig geworden in de hand van onzichtbare nationale grootmachten, die hem verdoven met een injectie van een soort materialistisch patriotisme, en dan hem exploiteren in dienst van een economisch inwendigheid. Maar dat mag hij niet weten. Hij mag niet bemerken, dat hij „gebruikt wordt"; vandaar die verdoving. En, mocht de verdoving niet werken, dan heeft de grootkapitalist van de dictatoriaal geregeerde landen wel een ander middel: de dwang, de knoet, de kogel! Maar eerst verdoving. De mens wordt in de waan gebracht, dat hij voor zichzelf werkt, dat hij vrij is. In werkelijkheid werkt hij harder en wordt hij tot veel hogere graad geëxploiteerd dan de eerste de beste slaaf op de katoenplantages van het Amerikaanse grootkapitaal van voor 50 jaren.

Stalin moge dan al spreken van „vrije mensen", in werkelijkheid is er van enige vrijheid geen spoor. Men kan zeggen, dat het sovjet-systeem beter is dan het kapitalistische stelsel, in gelijke mate als het laatste weer beter was dan het feodale stelsel. Doch wie dit zegt legt een maatstaf aan, die geen enkele etische waarde heeft. Dit „betere" betreft alleen de productie-capaciteit. Dat de persoon van den arbeider er een betere mogelijkheid vindt voor zijn ontwikkeling en ontplooiing, zal men moeilijk kunnen volhouden; immers het individu heeft in het sovjet-stelsel slechts betekenis, indien men het kan meten en in productie-eenheden kan becijferen. Menselijke energie wordt technisch omgebouwd en op één lijn gesteld met een motor van zo- en zoveel P.K. Techniek, rationalisatie, productie-capaciteit, economisch rendement — ziedaar de „etische" waardemeter van het communisme. Onverschillig daarbij is het, of het betreft brute spierkracht dan wel hoog-ontwikkelde intellectuële kennis; op zijn best is het een gradueel verschil. Gezien in het licht van de doelstelling gaat het er alleen maar om, hoe men in de kortst mogelijke tijd een maximum aan behoeftenbevrediging kan bewerkstelligen.

Bepalen wij onze houding tegenover dit streven! Hebben wij alleen critiek, of kunnen wij ook waardering hebben? Waardering, ja, alleen in zoverre de leiders van de Sovjet-republiek door hun hulde aan het stachanovisme duidelijk hebben gedemonstreerd de waarheid, dat **wie** niet werkt, ook niet zal eten. Wie menen mocht, dat de communistische heilstaat een paradijs is voor leeglopers, vergist zich deerlijk.

Doch hier houdt onze waardering op. Onze kritiek kan zich in een enkel woord samenvatten: de mens is toch waarlijk méér dan een productie- en consumptieapparaat! De mens zal bij brood alleen niet leven. Er zijn hogere, ideële waarden. Doch deze hogere waarden kent het communisme niet. Alles is slechts materialistisch bepaald.

Ook het samenleven van man en vrouw. Het gezin, zegt **Fannina Halle**, verliest gaandeweg zijn reden van bestaan als gesloten economische eenheid tengevolge van de industrialisatie. De **vrouw** wordt meer en meer in het pro- [illegible] Spreekt voor zichzelf. Doch, dat het gezin — verouderd kapitalistisch begrip! — ineenstort, vindt men een stap vooruit! In plaats van het gezin treedt de nieuwe „byt", een „hogere" levensvorm. De **Komsomol** (communistische jeugdbond) **kent** geen sexuële problemen tussen jongens en meisjes. Alles wordt gerationaliseerd, ook het kinderen-krijgen. In een russisch toneelstuk heet het: „wij hebben geen liefde, geen mystiek nodig. Geef ons een slaapkamerfabriek. Twintigduizend geslachtsgemeenschappen per dag."

Gezin en huwelijksleven kent Rusland eigenlijk niet meer. Men „leeft samen" en als men er genoeg van heeft, welnu, dan beproeft men zijn geluk ergens anders. Is de vrouw zwanger — geen bezwaar: de officiële abortaria helpen haar gaarne. Eén meer of minder deert niet: in Moskou doet een vrouwenarts tien abortussen per dag; in 1930 hadden er 175.000 afdrijvingen plaats. Zijn er kinderen — geen nood: de crèche staat open. Er zijn vele crèches. Er zijn, ondanks de vele gevallen van abortus, toch nog vele kinderen. Waarom ook niet? Het verschil tussen echtelijke en buitenechtelijke kinderen is weggevallen. **En daarmede** tevens kunnen we noemen de instituten voor zuigelingenzorg, de inrichtingen voor massa-opvoeding e.d., die natuurlijk evenzeer de persoonlijke band tussen moeder en kind (van den vader zullen we maar niet eens spreken — wie was de vader?) ten enenmale doorsnijdt.

Zo wordt wel grondig alle herinnering aan het verouderd begrip „gezin" uitgebannen.

Opvoeding tot persoonlijkheid geschiedt alleen massaal, gerationaliseerd — onpersoonlijke derhalve. En om het **geheel** te vervolmaken: de godsdienst, het cement der samenleving ontbreekt. Voor godsdienst treedt in de plaats het stachanovisme, de heldenvering van den hard-werkenden bruten krachtmens. Hij leeft zich uit, zoals het **redeloze** dier.

En dat noemt men dan „voortschrijden naar een hogere trap van beschaving", „bevrijding van de menselijke persoonlijkheid".

De dwaas zegt in zijn hart: Daar is geen God (Psalm 14).

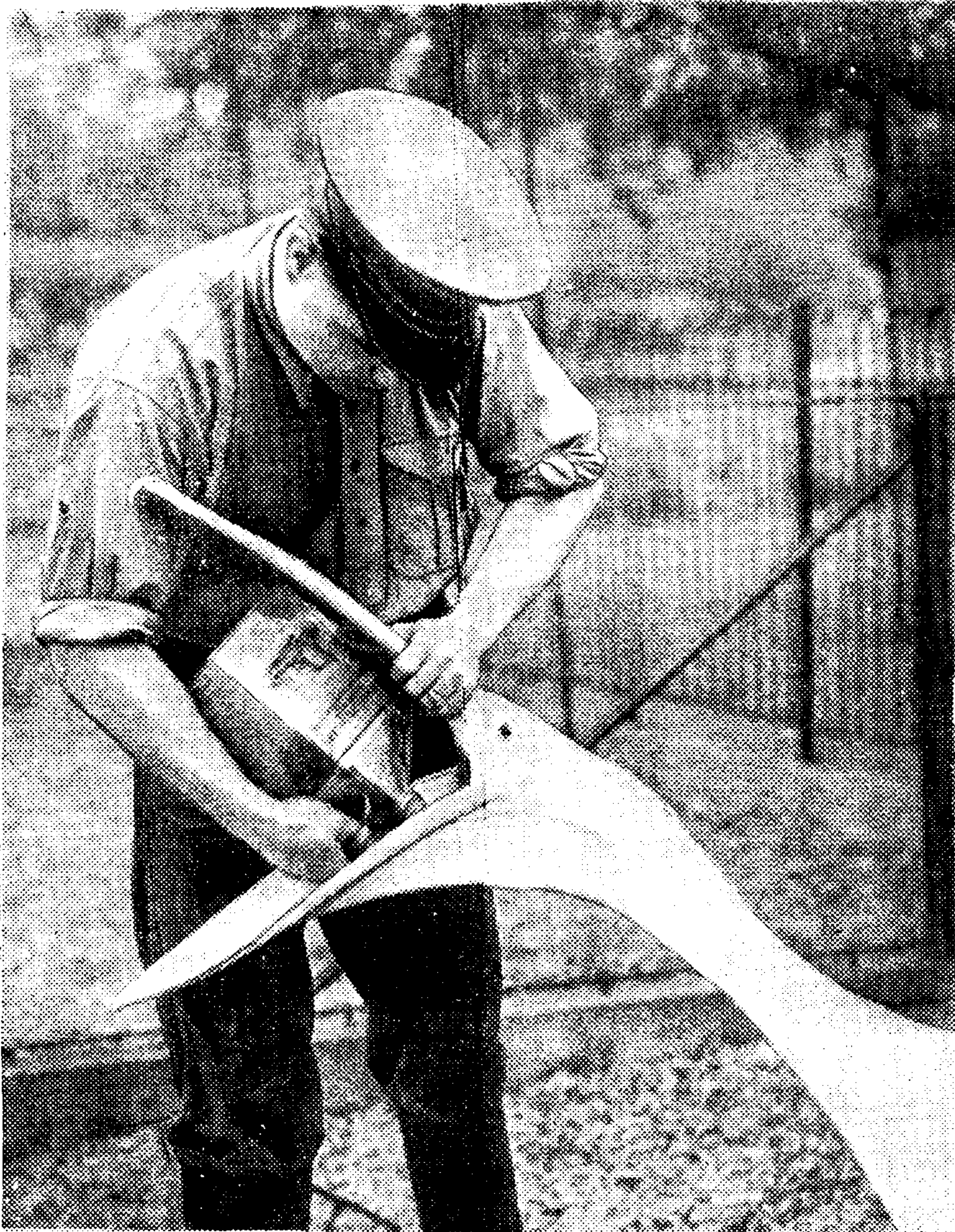
Maar... Die in den hemel woont, zal lachen... (psalm 2).

Wordt vervolgd.

De grootste helft van de moeilijkheden in het leven worden opgelost: door de moeilijkheden niet te zien.

Veelal blijken het geen moeilijkheden geweest te zijn, maar ziekelijk gefantaseerde tobberijen en lege muizennesten.

Een werkelijk wijs man is altijd bereid van iedereen wat te leren.

COD LIVER OIL is niet goed! Nu de winterdagen zijn gekomen, wordt aan de vogels en de dieren in de London Zoo Cod Liver Oil gegeven om verkoudheid te voorkomen. Maar de Pelicaan neemt evenmin graag als kleine kinderende medicijn in.

ALGEMEEN POLITIEK OVERZICHT.

Het is niet altijd even gemakkelijk uit den chaos van berichten een behoorlijke eenheid voor onze lezers samen te stellen.

Een merkwaardig voorbeeld kunnen we thans leveren uit de berichten van de laatste dagen.

Onze lezers weten dat de Engelse Staatsman Lord Halifax een bezoek gebracht heeft aan Duitsland.

En zoals thans van Duitse zijde dit **bezoek** werd opgevat zou men minstens denken dat het semi-officieel was en geïnspireerd door de Engelse regering. En de verwachtingen omtrent deze semi-officiele besprekingen waren dan ook buitengewoon groot.

Lord Halifax is nu dezer dagen in Londen teruggekeerd en we waren dan ook niet verwonderd in de telegrammen **van de** United Press dato 24 November te lezen dat de Engelse premier Chamberlain voor de verenigde Kamers had **verklaard** „zeer tevreden te zijn over „het bezoek van Lord Halifax aan Duitsland, „ontstaan tussen de beide volkeren."

Maar even later lezen we dezelfde avond met head-lines in de Beurs het volgende: „De Engelse premier spreekt in het Lagerhuis openlijk zijn afkeuring uit ovre het bezoek van Lord Halifax aan Duitsland."

Grotere tegenspraak is welhaast niet mogelijk en wanneer we nog eens nader het bericht doorkijken staat er, dat Chamberlain heeft meedeelde, dat hij er prijs op stelde te verklaren dat dit bezoek niet alleen getuigde van gebrek aan verantwoordelijheidsgevoel, maar ook geheel verkeerd was geweest.

Toch lijkt het ons wel vreemd dat op zulk een verklaring van de Minister de afgevaardigde Attlee nog kon vragen, of met het oog op een te sluiten overeenkomst met Duitsland geen bijzonderheden omtrent de gehouden besprekingen konden worden gepubliceerd, waarop de premier antwoordde dat geen overeenkomst met Duitsland was gesloten, maar dat de gevoerde besprekingen geheim zouden blijven.

En wanneer we dan ook nog lezen dat de labourafgevaardigde Henderson de vraag stelde, of Chamberlain kon zeggen of men Duitsland een of andere belofte had gedaan, en in de tweede plaast of Frankrijk van de besprekingen op de hoogte had gesteld?

Dan beginnen we haast te twijfelen of Chamberlain wel het bezoek van Lord Halifax gedesavoueerd heeft.

We hebben in de radio zelf nog eens deze berichten gecontroleerd maar de Nirom van Vrijdagmorgen maakte met geen woord melding van de rede van Chamberlain noch van het bezoek van Lord Halifax.

We zullen er echter vermoedelijk binnen enkele dagen wel iets naders over **te horen krijgen**, daar men bij het komende bezoek van den Fransen premier aan Engeland deze volledig op de hoogte stellen zal.

In Frankrijk houdt men zich nog druk bezig met het complot der cagoulards, waarop binnenkort wel enkele misschien vele veroordelingen zullen volgen.

Door de negen Mogendhedenconferentie zijn thans in een lijvig rapport van ongeveer zeventig pagina's de besprekingen en de resultaten vastgelegd. Het eerste gedeelte is gewijd aan de historische achtergrond van het conflict in verre Oosten, terwijl het tweede gedeelte zich bezig houdt met de vraag wat de overige volkeren kunnen doen om het conflict sneller te doen beeindigen. Het tweede deel bevat twaalf punten, welke eigenlijk het concrete program van de negen-mogendheden conferentie vormen. Hieruit blijkt, dat de conferentie het standpunt inneemt dat zowel China als Japan hulp van het buitenland moet aanvaarden, teneinde het conflict spoediger te doen beeindigen. Men meent, dat de zaken in het verre Oosten alleen zijn te regelen als zowel Japan als China bereid zijn in conferentie bijeen te komen, samen met de andere mogendheden.

In het rapport laat men dan ook duidelijk uitkomen, dat bijna alle volkeren der aarde zijdelings of direct met het Japans-Chinese conflict iets hebben uit te staan en als zodanig is in de ware zin des woords de gehele wereld bij de Japans-Chinese moeilijkheden betrokken. Tengevolge van dit feit, meent men, is het beter, dat het conflict besproken wordt in internationale kring, zodat alle belangen, ook die welke niet specifiek Chinese of Japanse belangen zijn, worden naar voren gebracht, terwijl de inwilliging van die wensen en verlangens dan ook internationaal beschouwd kan **worden.**

Tenslotte beveelt het rapport de deelnemende landen aan de negenmogendheden conferentie een meer intensieve houding aan, en herinnert deze mogendheden aan het pact, dat zij eens onderen aan de loyaliteit, die men dit pact moet bewijzen.

Men ziet hieruit dat men nog niet veel verder is als in het begin, en wordt thans nog weer eens vastgesteld wat eigenlijk al lang vastgesteld was in artikel zeven van het negenmogendhedenverdrag van 6 Februari 1922 betreffende „de souvereiniteit, onafhankelijkheid en territoriale en administratieve onschendbaarhed van China": de contracterende mogendhedenkomen overeen, dat, in geval zich een situatie zou voordoen welke **naar** het oordeel van een van hen de toepassing van de bepalingen van het **huidige** verdrag met zich zou brengen en de bespreking ervan wenselijk zou maken, de betrokken contracterende mogendheden tot een openhartige en volledige gedachtenwisseling zullen overgaan".

Aanvankelijk heeft de conferentie duidelijk laten doorschemeren, dat Japan door tegen China ten oorlog — zij het een niet officieel verklaarde oorlog — te trekken, het Kellogg-pact heeft vertreden, zodat er in feite drie instanties zouden zijn, voor welke Japan zich zou moeten verantwoorden.

Maar die conferentie is geen strafrechtelijke rechtbank, zeker niet op de eerste plaats; zij is veeleer een bijeenkomst van verantwoordelijke mogendheden met grotere of kleinere belangen bij het leven in het Verre Oosten, om te overwegen, of een samenwerkende diplomatieke activiteit tot herstel van de vrede in China kan leiden; overeenkomstig de opdracht van de volkenbond: „de vredelievende middelen te bestuderen, welke het einde van het betreurenswaardige conflict, dat momenteel woedt, kunnen verhaasten".

Dus: geen sanctie-, maar een vredesconferentie. En zelfs een vredesconferentie, welke bereid is het feit van het succes van de overweldiger — al is het niet zo snel en groot asl deze verwacht had — te erkennen en hem voordelen in China toe te kennen. Er zal dus druk zowel op China als op Japan uitgeoefend worden: op laatstgenoemd land om zijn eisen niet te hoog, op het eerst om zijn concessies niet te laag te stellen. Het is ongetwijfeld een zonderlinge juridische figuur, dat de erkende internationale schender van vele verdragen vitale voorrechten en voordelen verwerft ten koste van zijn slachtoffer, maar we leven helaas in een wereld, waarin de rechtsontwikkeling nog niet voldoende voortgeschreden is (of wellicht te ver teruggelopen is) om boven de eigenmachtige souvereiniteit, welke zich door geen hogere normen gebonden acht, een instantie te stellen, welke in staat en bereid is het recht, de enige basis ook van internationale ordening en derhalve van de vrede te handhaven, te verdedigen en, zo nodig, te herstellen. **Te beginnen** bij het naleven van het eenmaal gegeven woord, van het plechtig ondertekende verdrag.

R. K. KERKEN.

Parochiekerk Otrobanda:

4.45 v.m. H. Mis.
7 v.m. H. Mis (Kindermis)
8.30 v.m. Hoogmis met Holl. Preek.
7 n.m. Lof
Iedere Woensdagavond 7 uur Jongenscongregatie met Holl. Preek.

Parochiekerk Pietermaai:

4.30 v.m. H. Mis.
6 v.m. H. Mis.
7.30 v.m. H. Mis. (kindermis, niet voor volwassenen)
8.30 v.m Hoogmis.
6.30 n.m. Lof.
Iedere Woensdagavond 7 uur Jongenscongregatie.

Parochiekerk San Mateo:

4.45 v.m. H. Mis.
6.30 H. Mis
7.45 Kindermis
9 v.m. Hoogmis.
7 n.m. Lof.
Iedere Woensdagavond 7 uur Jongenscongregatie met Holl. Preek.

Parochiekerk Groot Kwartier:

4.45 uur vroegmis
7 uur kindermis
8.15 uur hoogmis
's avonds om 7 uur lof
In de week dagelijks de H. Mis om 6.30 uur.

In alle kerken gelegenneid tot Biechten: iedere Zaterdag van 4 tot 8 uur n.m.; en daags voor iedere grote feestdag.

NEDERLAND.

DE BELASTING OP DE DODE HAND.

Met grote ingenomenheid hebben destijds de anti-papisten in ons lieve vaderland een belasting op de Dode Hand voorgestaan. Toen de wet in 1935 in werking trad was de tijd aangebroken, dat de Katholieke kerkelijke instellingen hun schatten en rijkdommen openbaar moesten maken en ze ten goede laten komen aan het verarmde Nederlandse volk, aan wien deze schatten feitelijk waren onthouden. De belasting zou mede de rijksfinanciën saneren. Het mes ging van twee zijden snijden.

De katholieken, later in het gelijk gesteld, wisten beter. Zij hebben zich weinig verzet tegen de belasting. Een bijkomstig gevolg zou zijn, dat een der vele anti-papistische fabeltjes uit de wereld zou worden geholpen. Zelfs was het amendement-Goseling dat de werking der wet doet eindigen in 1940, nodig om de belasting ingevoerd te krijgen.

„De kloosters hebben inderdaad van deze belasting weinig of geen last gehad, oordeelt nu de Tijd. Wat zij opgebracht hebben in de jaarlijkse 2 millioen is nog geen 15 pCt. geweest. Om de eenvoudige reden, dat de kerkelijke en kloosterlijke rijkdom slechts een hersenschim was van de heren Tydeman, Kersten, Lingbeek en tutti quanti. Juist de Ned. Herv. Kerk met haar vele pastorale goederen en verder allerlei liefdadige instellingen, die het geld brood- en broodnodig hadden, hebben het leeuwenaandeel opgebracht. Alleen de Ned. Herv. Kerk, zo deelde onlangs het Kamerlid de heer Bakker mee, brengt meer dan 50 pCt. van deze belasting op, en dit bedrag van ruim een millioen moet gedekt worden uit het levend geld der gemeente. Kon het bedrag, dat de Herv. Kerk aan deze belasting jaarlijks moet neertellen, worden besteed in het belang der prediking, dan zouden een 500 predikanten, waaraan dringend behoefte bestaat, kunnen worden aangesteld.

De rest van de twee millioen wordt opgebracht door de Geref. Kerk en de andere protestantse secten, voorts door de Israëlieten, door tal van instellingen van liefdadigheid en stichtingen als de Mij. tot Redding van Drenkelingen, e.d. Wat de kloosters dus opleveren is wel heel miniem.

De wet is een mislukking en teleurstelling geworden, ze zal in 1940 met een gevoel van opluchting begraven worden. De katholieke kloosters en de katholieke bevolking kunnen tenminste dankbaar zijn, dat deze wet er 5 jaar geweest is om een anti-paapse waan te genezen. Ze is voor het dwaze en domme anti-papisme een gevoelige afstraffing geworden."

Bonairiaanse Krabbels

De Verkiezing. „We zijn er al mee klaar." „Och kom, dat denk je maar, de verkiezing is toch pas in December." „Nee, man, we zijn er mee klaar op Bonaire en John de Jong is onze afgevaardigde voor de Staten. Dat zit zo."

We hebben hier het reuze aantal van 31 kiezers; drie ervan zijn momenteel niet op Bonaire dus 28 rest. Eén daarvan wil zich uit protest — omdat men het volk er buiten heeft gehouden — niet stemmen of tekenen: 27 rest.

Nu moesten deze week de candidatenlijsten worden ingeleverd met minstens tien ondertekenaars. **Maar van de drie in omloop zijnde lijsten had John de Jong 18 stemmen**, dus konden de anderen samen niet eens meer één candidaat stellen. Naar mijn beste weten behoeven er geen verkiezingen meer plaats te hebben als er maar één candidaat is en wordt dus John de Jongh onze afgezant in het Parlement. En nog wel publiek gekozen, want iedereen weet waar de handtekeningen naar toe zijn gegaan.

De ijveraars van de te kleine lijsten hebben nog telegrammen verzonden en ontvangen. Die zijn pas actief geworden toen de buit al binnen was.

Gelukkig is de Gezaghebber niet rond geweest om handtekeningen te werven. Wij menen dan ook dat de Gezaghebber te hoog staat voor zulke dingen; hij moet boven de partijen staan. Ook zijn er altijd Gouvernementsdienaren, die gewoonweg niet tegen de wens van hun chef durven ingaan en is dus de vrijheid naar de haaien. In het verleden hebben we zoiets al ondervonden.

Mijnheer de Redacteur, mogen wij eens wat vragen, want we zijn maar een paar stommeriken — we schamen ons zelfs niet — inzake het kiesreglement. Wie moet onze candidaat in de Staten vervangen als hij bijv. eens komt te sterven? Mij dunkt zo, daar moet toch in voorzien worden. We mochten maar één candidaat stellen.

Een stortbui. Donderdag 18 November kregen we in Playa 21 m.m. hemelwater, maar bij Noord Salinja en verder op, is er misschien wel 100 mm. meer gevallen. Om één uur stormde de rooi van Mentor kniehoogte over de grote weg, **zodat sommige chauffeurs er twee uur voor moesten blijven schilderen. Moeders** en ook vaders liepen al naar school om de kinderen te halen, bang dat de rooi nóg hoger zou stijgen en men niet meer zou kunnen passeren.

Wij zijn er een goed uur later eens heen gebust en constateerden dat de rooi nog een aanzienlijke hoeveelheid dat verzette, maar toch al veel teruggevallen was. Van Mentor tot Ceroe Boeroe was het water bijna overal over de weg gesneld; we schatten dat er wel voor een paar duizend pop vernield is. Werkverschaffing!

We troffen nog verscheidene sterk stromende rooien aan en veel grote plassen.

Bij Ceroe Boeroe liep het water over de dammen en had een fiks gat in een zanddam gebokst. We hoorden dat op veel plaatsen de papajas en patias weggespoeld zijn.

De Salinja, die al die regen opvangt, gelijk een brede rivier. Bij Playa Leche had ze een brede opening geforceerd en stortte zich met groot geweld in zee; bij onze komst was het water al een voet gezakt. Sinds mensengeheugenis heeft men daar nooit zo iets gezien.

Vrijdag viel er op de Playa nog 9 m.m.

Zes deportees. Vrijdag 19 November speelde aan de Lage Westkust een bootje met 6 deportees van het Duivelseiland aan. De mensen waren er slecht aan toe. Hun bootje was lek als 'n mandje en zo rank, dat ze er doodstil in moesten zitten om omslaan te voorkomen. **Het is nog niet bekend, wat het Gouvernement met deze mensen zal doen. Indien ze worden vrijgelaten, zal Bonaire hen moeten helpen met proviand enz.**

Gelukkig dat het Nederlands Gouvernement met dergelijke mensonterende practijken niet meer mee doet. Het Duivelseiland behoort in onze tijd niet thuis en het is een schande voor de Franse Regering, dat men nog steeds de mensen daar laat sterven.

Kris en Kras.

CURACAO.

ss. VENEZUELA.

Het ss. „Venezuela" wordt Vrijdag 3 December in de namiddag alhier verwacht, komende van Europa en zal Zaterdag 4 Dec. middernacht vertrekken naar de havens zoals aangegeven staat op de timetable.

ONZE MARINE.

Woensdagmorgen om 8 uur kwam onder commando van de kapitein ter zee P. B. M. van Straelen H. Ms. Gelderland onze haven binnenvallen.

Het schip is vooral bekend om het historisch feit dat het na de ongelukkige Boerenoorlog de president van de laatste Boerenrepubliek Paul Kzuger naar Europa bracht, waarvoor H. M. de Koningin van deze President een zilveren inktstel ontving, waarop de Gelderland vereewigd is. Toen het schip in 1908 op Curaçao kwam was nog de stoel aanwezig waarop de president gezeten had. Thans bleek bij informatie dat begrijpelijkerwijs alleen de hut van de president nog in gedachtenis was gebleven.

Woensdagavond had in de club Curaçao een bijeenkomst plaats van de officieren der Marine en Donderdagavond op de Gelderland een instuif, waar het zeer geanimeerd toeging. De wereldlijke en geestelijke autoriteiten waren aanwezig.

Vrijdagmorgen vertrokken de beide Onderzeeërs onder commando, van de Luitenants ter zee Moorman en van Erkel uit onze haven in verschillende richtingen.

Aan boord van de O 12. bevindt zich Prof. Vening Meinesz voor het doen van slingerproeven.

De tocht gaat eerst naar Porto Rico vandaar naar de Azoren, waar men telkens drie dagen zal blijven, en vandaar gaat de reis naar het Moederland waar men daags voor Kerstmis hoopt aan te komen.

IN DANK ONTVANGEN KALENDERS.

Van de Curaçao Trading Companie een maandkalender van de cementhandel El Toro, waarvan genoemde firma agent is.

Van de K.N.S.M. een maandkalender.

VERKIEZING VAN 3 LEDEN VAN DE KAMER VAN KOOPHANDEL EN NIJVERHEID OP HET ELIAND CURAÇAO.

In de stembus bevonden zich 540 stembriefjes, waarvan onwaarde 2 briefjes.

Uitgebracht zijn op:

W. F. C. Mensing	515
W. van Eijk	480
J. L. Penha Jr.	381
F. Vreugdenhill	89
J. A. J. Sprock	18
Emilio L. Henriqeuz	14
E. Martijn	13
John Menge	12
José Martijn	8
Ismael Cardoze	5
C. N. Winkel	5
Isaac Capriles	2
David Capriles	2
M. L. Craz	2
Tinge	2
Isaac Baiz	1
J. H. J. Sprock	1
J. M. J. Ellis	1
G. M. Daal	1
A. A. Beaujon	1
Jacobo van Eks	1
A. D. Jonckheer	1
A. J. E. Kusters	1
J. G. Statius Muller	1
Edgard Haseth	1
W. F. G. Ferguson	1
C. Hoek	1
Emilio Palm	1
Thomas Henriquez	1
R. M. Prince	1
C. R. Mendez	1
J. . Jonskheer	1
J. B. Suarez	1
Dr. da Costa Gomez	1
J. Kroon	1
Henry da Costa Gomez	1
Manfred Brandao	1
J. Sipkes	1

Dus gekozen tot lid de heren:

W. F. Mensing.
W. van Eijk.
J. L. Penha Jr.

K R O

Wereldprogramma
19.24—20.24 uur Curaçaotijd
Via P.C.J. Golflengte 31.28

Zondag, 28 November 1937.

1. Gramofoonmuziek.
2. Adventsgebruiken in Nederland door J. H. Nannings
3. Gramofoonmuziek.
4. De Wereld in Vogelvlucht, door Paul de Waart.
5. Van en Voor de Missiepost.
6. Vaderlandse Kroniek.

Koloniale Uitzending van de K.R.O. Via de P. H. I. op Golflengte 25.57 M. Van 9—10 uur Curaçaotijd.

1. Mars.
2. „Advent" door Pater J. Dito O.P.
3. Gramofoonmuziek.
4. De Wereld in Vogelvlucht, door Paul de Waart.
5. Van en Voor de Missiepost.
6. Vaderlandse Kroniek.

OFFICIELE BEKENDMAKINGEN.

Gouvernements-Secretarie.

Willemstad, 25 November 1937.

Tot plaatsvervangend lid der Bioscoopcommissie is benoemd Mevr. C. H. L. van Erp, geb. Keyzer.

De Heer M. B. Bartels Daal, hoofdcommies ter Gouvernements-Secretarie is aangewezen om bij onstentenis van de wnd. Gouvernements-Secretaris deze te vervangen.

De Heer J. van Toorn, commies ter Gouvernements-Secretarie is aangewezen om bij onstentenis van de wnd. Gouvernements-Secretaris dezen in zijn functie van Griffier van de Koloniale Raad te vervangen.

De Heer G. Verwey, marktmeester op Curaçao is benoemd tot buitengewoon hulpcommies der belastingen.

De Heer C. C. Daal, buitengewoon hulpcommies der belastingen op Curaçao is benoemd tot tijdelijk kommies der belastingen 2de klasse.

Met ingang van den 1sten December 1937 is aan den Heer Th. Ruiz, op zijn verzoek, eervol ontslag verleend als lid van den Voogdijraad op Aruba en alsdanig is benoemd de Heer Dr. J. L. E. Arends.

De Heer H. L. Dammers is benoemd tot tijdelijk schrijver en werkzaamgesteld ter Griffie van het Hof van Justitie.

De Heer Mr. C. Suthoff, voorzitter van het Hof van Justitie is op den 19den October 1937 in activiteit getreden.

De Heer Angel Esteban Leito, tijdelijk Veldwachter, gestationeerd in het 2de district is gedurende 1 maand geschorst.

Met ingang van den 19den December 1937 is aan den Heer M. A. Fraai, assistent der belastingen op Curaçao vier weken vrijstelling van dienst verleend.

Aan den Heer L. C. Leend, tijdelijk bode-schrijver ten kantore van den Vertegenwoordiger der Directie van de Indische Pensioenfondsen, is eervol ontslag verleend, en de Heer P. Nicasia alszodanig benoemd.

De Heer R. R. Da Costa Gomez, adjunct-commies werkzaam op de bureaux van den Burgelijken Stand en het Bevolkingsregister op Curaçao is benoemd tot hulpambtenaar van den Burgelijken Stand in het stadsdistrict op Curaçao.

De wnd. Gouvernements-Secretaris
R. Boskaljon.

AANRIJDINGEN.

Donderdagmorgen is het 8-jarige jongetje M. in de Bargestraat door een uit de richting van het Julianaplein komende autobus aangereden. De jongen is, na eerst naar Dr. Scheffelaar-Klots te zijn gebracht, naar het St. Elisabethshospitaal vervoerd en aldaar ter verpleging opgenomen. De Politie onderzocht of de chauffeur van de autobus, de 27-jarige I., schuld aan het ongeval heeft.

Op de Roodeweg is de 29-jarige vrouw De W. door de 11-jarige wielrijder aangereden, met het gevolg dat zij kwam te vallen en haar rechterarm pijnlijk werd gekwetst. De vrouw heeft zich naar het St-Elisabeths-hospitaal begeven, alwaar zij ter observatie is opgenomen.

De Politie heeft deze zaak in onderzoek.

Mr. van ANGEREN SECRETARIS GENERAAL VAN JUSTITIE.

De telegrammen maakten gisteren melding van de benoeming van Mr. J. R. M. van Angeren tot secretaris-generaal van Justitie.

We zouden op een dergelijke benoeming niet de aandacht vestigen, ware het niet dat Mr. van Angeren de eerste Katholiek is die de functie van secretaris generaal gaat bekleden aan een onzer departementen.

En die de Nederlandse katholieke bladen hebben gevolgd met hun becijferingen het laatste jaar over het weren van katholieken uit openbare ambten, zullen het dubbel begrijpelijk vinden dat we op deze benoeming thans de aandacht vestigen.

Dat katholieken uit ambten geweerd worden, wordt in het niet-katholieke kamp ten sterkste ontkend. Maar het ontbreekt aan geschikte katholieke candidaten, zo zegt men.

De nieuw benoemde functionaris Mr. van Angeren ka daarvan meepraten.

Enkele jaren geleden stond deze bekwame jurist als enigste op de voordracht van B. en W. voor gemeente-secretaris in Den Haag.

De Haagse gemeenteraad echter die bericht is om het passeren van katholieken, wilde Mr. van Angeren niet en benoemde een niet-katholiek buiten de voordracht van B. en W. om.

Maar ingewijden wisten in die dagen ons te vertellen dat de door de raad benoemde functionaris reeds ijverig aan het studeren was om tot de katholieke kerk over te gaan.

AANVULLING PROGRAMMA VAN DE COMPETITIE-WEDSTRIJDEN.

Mundo Nobo: 12 December 1937:
B-klasse Atletico—D.C.C.
Rio Canario: 5 December 1937:
B-klasse Atletico—Feijenoord
Beide wedstrijden des n.m. om 3 uur.

Ingeschreven als werkend lid van Hollandia: G. Dekker.

Het hart heeft dikwijls redenen, die het verstand niet kent.

God schrijft recht op een schuine lijn.

VOOR 50 JAAR

UIT DE AMIGOE VAN 26 NOV. 1887.

Wij hebben deze week gezien dat er reeds een gedeelte van de materieelen, die nodig zijn voor de brug ter verbinding van Punda met Otrabanda, met een Amerikaansch schip hier zijn aangebracht.

De vier steenen pilaren, waarop een gedeelte vaste brug zal aangelegd worden, zijn bijna afgewerkt. Naar wij verwachten kunnen, zal binnenkort begonnen worden met de overbrugging zelve.

Het zal wel niet zonder reden geweest zijn dat in hetzelfde blad, de kapitein, commandant der troepen en van het garnizoen A. Conradi „in het algemeen belang liet afdrukken 2 artikelen uit het Wetboek van strafrecht waarbij o.a. een niet militair, die militaire kleedingstukken enz. koopt, in pand of bewaring neemt of ontvangt, zonder den persoon van wie hij deze ontvangen heeft, te kunnen aanwijzen of te kennen, gestraft wordt met een geldboete van honderd tot vijf honderd gulden of gevangenisstraf van drie maanden tot één jaar.

DE WERELD IN VOGELVLUCHT.

Overgenomen uit „Boletin Comercial" en „Beurs- & Nieuwsberichten"

Volgens laatste berichten zou Schacht toch zijn afgetreden en is Goering benoemd tot Minister van Economische Zaken. Schacht blijft voorzitter van de Rijksbank.

NEDERLAND.

Tot secretaris-generaal van het Departement van Justitie is benoemd Mr. R. M. van Angeren.

Te Nederweert is een auto met vier inzittenden in de Zuid Willemsvaart gereden. Drie personen verdronken, terwijl 1 kon worden gered. De slachtoffers zijn de rector van de landbouwhuishoudschool, Pollerwolde, Th. Wevers en P. J. de Paauwe.

Het stoomschip Venezuela van de K. N.S.M. zal in Juni 1938 worden vervangen door het thans in aanbouw zijnde motorschip Pericles.

Het aantal te Amsterdam wonende millionairs is van 154 met 371 millioen kapitaal in 1929, verminderd tot 68 met 151 millioen.

De rector Magnificus van de Amsterdamse Gemeente Universiteit, prof. A. H. M. J. van Rooy is plotseling ongesteld geworden. De bekende geleerde is reeds in het St. Canisius ziekenhuis te Nijmegen in de leeftijd van 57 jaar overleden.

Bij Koninklijk Besluit is de Schout bij Nacht bij de Indische marine, H. Ferwerda, tot vice-admiraal bevorderd.

In de memorie van antwoord op het wetsontwerp inzake de wijziging van de dienstplicht wordt gezegd, dat voorlopig lichtingen nodig zullen zijn van 32.000. man. De oefentijd zal elf maanden bedragen. Voor herhalingsoefeningen zullen uit een gezin maximum 3 zoons opgeroepen worden. Voor het kader zullen 346 nieuwe officieren en 1576 onderofficieren nodig zijn.

In de Memorie van Antwoord op de begroting van Buitenlandse Zaken, verklaart de minister dat ook hij diep onder de indruk is van de ontreddering die de samenleving der staten te zien geeft. De geuite veronderstelling dat de Nederlandse politiek onder invloed van buiten door een afkeer tegenover een zekere staatsvorm beinvloed zou worden, moet de minister als op geen enkele grond berustend van de hand wijzen. De houding die ten opzichte van Spanje wordt aangenomen, is dezelfde als die door de overige mogendheden wordt aangenomen.

Wat de Volkenbond betreft, valt het niet te ontkennen dat deze instelling van groot nut beschouwd moet worden, al heeft hij de laatste jaren vele malen gefaald. Hoewel de Volkenbond geen collectieve veiligheid vermag te verzekeren, mag men hierin geen reden zien om hem de rug toe te keren.

Schepenlijst over de maand November 1937.

28.	Ned.	Atlas	Maracaibo	Maracaibo
28.	Amk.	Tachira	Prt Cabello	Maraeaibo
30.	Ned.	Bennekom	Cristobal	Liverpool
30.	„	Baralt	Bonaire	Bonaire.

OORLOGSKOORTS IN JAJAN. In Japan heeft de oorlog een ware koorts doen heersen en zelfs het theater- en revue-mensen tonen aan het volk voorstellingen met wapens. De foto stelt een groep tooneelzangeressen van een groot theater in Osaka voor, die door een Japanse officier onderwezen worden hoe de wapens te houden.

NAPOLEON EN DE GODSGEDACHTE.

Op het einde van zijn leven keerde hij terug tot de bron van alle kracht.

De Praagse „Deutsche Presse" bevatte onlangs een uitvoerig artikel getiteld „Napoleon en de Godsgedachte". Daarin treffen we o.a. de volgende interessante uitspraken aan, die aan de mémoires van Montholon, die Napoleon naar zijn verbanningsoord op St. Helena vergezelde, ontleend zijn: De Keizer vertelde eens, dat men hem meermalen verzocht had, zich tot hoofd van de Kerk te laten verklaren. Dat was echter nog niet genoeg, aldus ging de Keizer verder, men wilde zelfs dat ik een nieuwe godsdienst zou stichten. Op zekere dag spoorde een politieke persoonlijkheid mij hiertoe bijzonder aan. Ik snoerde hem de mond met de woorden: Wilt u ook, dat ik mij laat kruisigen? En toen de man mij zeer verbaasd aankeek, zei ik hem: En toch, mijnheer, is dat een noodzakelijke voorwaarde voor een ware godsdienst. Zo'n ware godsdienst ken ik. Aan een andere denk ik niet! Op soortgelijke wijze uitte Napoleon zich over de „geheime kracht" van het Evangelie en over de godheid van Christus. Toen in 1819 twee Corsicaanse priesters, P. Antonio Buonovita en P. Vignali de Keizer een bezoek brachten en hem brieven van zijn familie overhandigden, verzocht hij hun de volgende dag voor hem de Mis te lezen en zeide: Van nu af zullen wij iedere Zondag en op de voorgeschreven feestdagen de Mis horen. Op deze dagen moet in de eetkamer een provisorisch altaar worden opgeslagen. Wij zullen het uur der Mis tussen 9 en 10 uur vaststellen... Ik wil een priester, ik wil de Mis, ik wil erkennen, wat ik geloof. Ik zal op iedere feestdag bij de Mis tegenwoordig zijn. Ik dwing niemand haar bij te wonen. Wie mij echter liefheeft, zal mij volgen.

Op zekere dag sprak men over Luther en Calvijn. Bij deze gelegenheid zeide de Keizer: Hoe waren de woorden van Christus? Mijn vlees is waarlijk spijs, mijn bloed is waarlijk drank... Hoe komt het, dat de protestanten deze woorden in figuurlijke zin uitleggen? Houden zij deze woorden voor woorden van de Godmens dan kunnen zij deze niet als zinnebeeldig opvatten, want dit zou een uitleg zijn, welke niet het minste offer van het verstand eist. Het zouden geen woorden van een God, maar van een mens zijn, zoals ik.

In zijn laatste jaren hield Napoleon zich meer aan de voorschriften der Kerk. Zo werd b.v. op Vrijdag geen vlees gegeten. De zware beproeving heeft ook deze grootste man van de negentiende eeuw, waarvoor Europa eens sidderde, doen terugkeren tot de bron van alle kracht. De Napoleon, die in zijn particuliere kapel op St. Helena nederig voor het altaar knielt, schijnt ons verhevener dan de Napoleon, die zich zelf tot keizer gekroond en koningen en vorsten had afgezet en aangesteld.

Zichzelven ophemelen gaat gewoonlijk gepaard met anderen zwart maken.

Opgeruimdheid is een zwemgordel op de zee des levens.

De hoogste wijsheid is levend te doen, wat wij stervend zouden wensen gedaan te hebben.

SPORT - RUBRIEK

Officiële Mededelingen
van
"De Curaçaose Voetbalbond."

B-KLASSE WEDSTRIJDEN OM DE BOND'S ZILVEREN BAL.

Scherpenheuvel 28 November 1937

D.C.C.	)	
	) B	I. Dania
Hilversum	)	

Mundo Nobo 12 December 1937

Atletico	)	
	) C	A. Ercol
D.D.V.O.	)	

Rio Canario 19 December 1937

Feyenoord	)	
	) D	Ch. Wix
Be Quick	)	

Mundo 19 December 1937

Winnaar B	)	
	) E	J. L. C. Pengel
Winnaar C	)	

Mundo Nobo 26 December 1937

Winnaar D	
	F. Kranenburg
Winnaar E	

Alle wedstrijden beginnen om drie uur precies; speelduur 2 × 30 minuten met 5 minuten rust.

Bij gelijke stand alle wedstrijden beslist het lot.

Verenigingen zijn verplicht de 1ste Secretaris binnen 3 dagen na een wedstrijd de stand op te geven.

Voor deze wedstrijden worden aan de verenigingen geen groene kaarten toegezonden.

COMPETITIE-PROGRAMMA

MUNDO NOBO

28 Nov. 1937 : Res. A-klasse	S.U.B.T. 2—Transvaal 2 (G. de Rooy)	
5 Dec. 1937 : A. Klasse	S.U.B.T. 1—R.C.C. 1	
5 Dec. 1937 : Res. A-klasse	Hercules 2—Volharding 2	*
12 Dec. 1937 : A-Klasse	S.U.B.T. 1—Hercules 1	
19 Dec. 1937 : A.-klasse	Jong Holland 1—Transvaal 1	

RIO CANARIO.

28 Nov. 1937 : Res. A-klasse	Asiento 2—Jong Holland 2 (H. Nevel)	
28 Nov. 1937 : Res. A-klasse	R.C.C. 2—Hercules 2 (Ch. Wix)	*
5 Dec. 1937 : A-klasse	Asiento 1—Hollandia 1	
12 Dec. 1937 : A-klasse	Asiento 1—Transvaal 1	
19 Dec. 1937 : A-klasse	Hollandia 1—R.C.C. 1	
19 Dec. 1937 : Res. A-klasse	Asiento 2—Hercules 2	*

SCHERPENHEUVEL.

28 Nov. 1937 : Res. A-klasse	Scherpenheuvel 2—Volharding 2 (F. Kranenburg)
5 Dec. 1937 : A-klasse	Scherpenheuvel 1—Transvaal 1
12 Dec. 1937 : A-klasse	Scherpenheuvel 1—R.C.C. 1
19 Dec. 1937 : A-klasse	Scherpenheuvel 1—Volharding 1

De wedstrijden aangegeven met * beginnen om drie uur precies, de andere wedstrijden om half vijf precies.

Afgeschreven als leden van Jong Curaçao: F. Wanga, G. Jansen, A. P. Liberia, E. Martis, G. T. de Windt en J. Jamboos en ingeschreven als werkend lid: J. Ranulfo.

Met ingang van heden is de indoor-training stop gezet en wel wegens gebrek aan belangstelling.

Uitslag B-klasse knock-out wedstrijden:

21 November 1937: Be Quick—Jong Curaçao 1—0.

Alle inlichtingen, opgaven, e.d. worden gaarne verstrekt door den 1sten Secretaris-competitieleider, de heer H. A. Dennert, Breedestraat 181, telefoon 640.

't Goed te hebben is een zegen, Groter zegen goed te zijn.

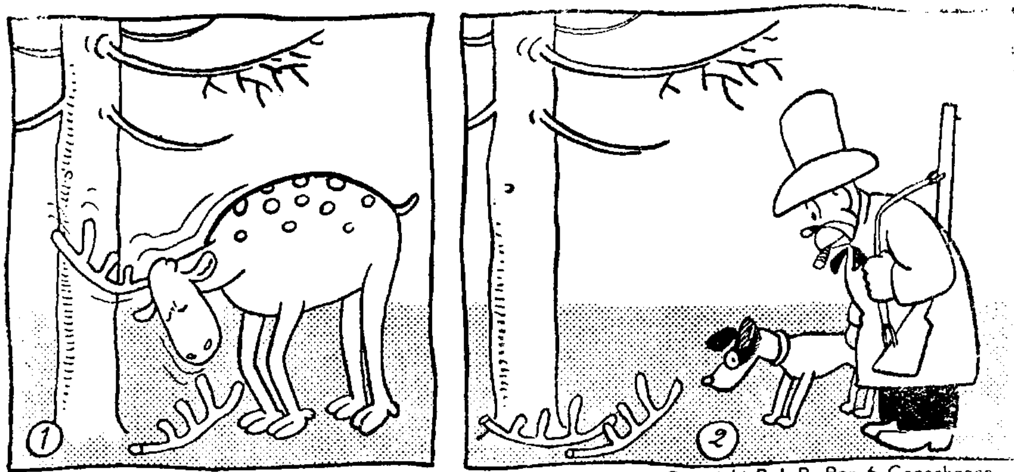
Laat u nooit overwinnen door de smart: zij moet u dienen.

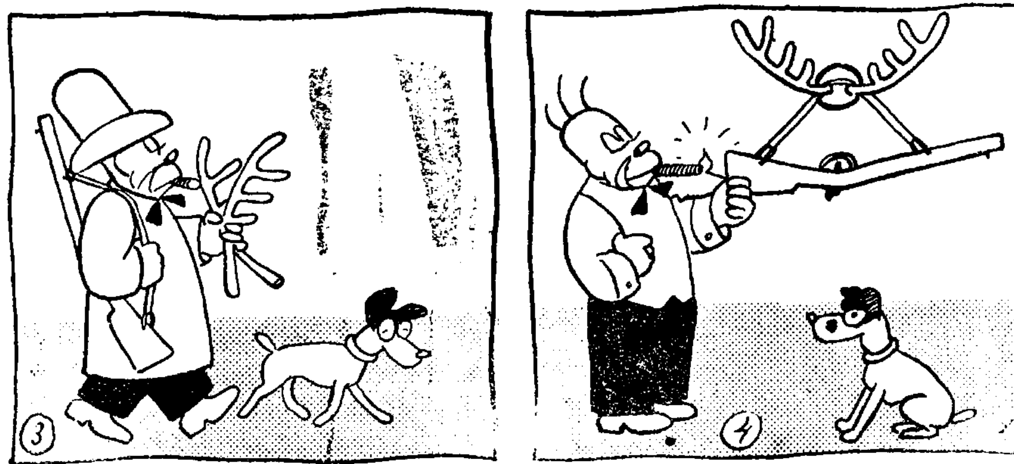
De onverstandige denkt na over hetgeen hij gezegd heeft, de verstandige over hetgeen hij zeggen zal.

De meeste mensen kunnen beter geheel de wereld vergeten dan hun eigen ik.

Een wervelwind verdraait wel de weerhaan, maar niet de toren.

Leer blij te zijn door alles van de mooiste kant te bekijken.

ADAMSON EN ZIJN JACHTPROPHEE.